

Marko seděl u stolu na ochoze, který se táhl kolem vysokých stěn přízemní místnosti domu, o kterém teď už věděl, že je to Leon Bianco. Pozoroval hotelový ruch pod sebou a poprvé za celou cestu se cítil osamělý. A nejen to. V hlavě mu začínalo klíčit semínko pochybností. Co tady proboha dělá? V tomhle rušném chaotickém městě otce nemůže v životě najít. Neznal dokonce ani otcova přítele, toho, za kterým odjel do Benátek, aby mu pomohl. Dopis byl od něj, od skláře S. Belliniho. Marko si uvědomil, že by ten člověk klidně mohl projít kolem něj a on by ho nepoznal. Jediné, co věděl, bylo to, že je na správném místě, U Bílého lva, v Leon Bianco.

Kapitán zavedl Marka až do hotelu. Zdálo se, že se mu toho kluka zželelo.

Zatímco námořníci vykládali náklad na nábreží, kapitán se bavil s Markem. Podrbal se na hlavě.

„Tak Leon Bianco říkáš?“ Rozhlédl se po svém mužstvu a pak se podíval zpátky na Marka. „Dej mi pět minut, abych to vyřídil s tou svojí bandou.“

Za půl hodiny, už dost pozdě večer, se Marko s kapitánem nalodili na palubu dlouhé úzké lodi ve tvaru měsíčního srpku, ale natřené na černo. Byli tam už tři další cestující. Každý vtiskl bárkaři do drsné dlaně minci. Pak vyrazili a vypluli ven z přístavu. Marko si všiml, že jeden z cestujících, vysoký muž v černé kápi, má na obličejí prostou bílou masku. Nejspíš pod ní skrýval nějaké znetvoření. Od neštovic, anebo třeba jizvu ze souboje.

Kapitán bez přestání vykládal, ale Marko ho moc neposlouchal. Díval se, jak bárkař naskakuje na krytou záď lodi a s pohledem upřeným kupředu se opírá do vesla upevněného v jakési

složitě vidlici u jeho nohou. Tímto způsobem šikovně vymanévroval z kotviště na otevřenou vodu.

Kapitán zachytil jeho pohled.

„To je gondoliér,“ vysvětloval. „Tomuhle se říká gondola.“

Marko přikývl.

„Vidíš, jak vesluje jenom na jedné straně? Tak proč se neotáčíme kolem dokola, co?“

Marko zavrtěl hlavou a prohlédl si loď pozorněji.

„Není pravidelná,“ řekl. „Má tvar jako...“

„Jako banán!“ zachechtal se kapitán. Přestal se smát. „Víš, co je banán, ne?“

Ale Marko znovu zavrtěl hlavou.

„No, to je takový ovoce. Je žlutý a má tvar jako gondola!“

Chvilí byl kapitán spokojený a přestal mluvit, ale pak spustil nanovo. Namluvil toho víc než za celou cestu po moři, a Marko si uvědomil, že je ten starý mořský vlk rozrušený návratem do Benátek.

Ještě několik záběrů a už je gondoliér poháněl k ústí řeky, která zřejmě protékala přímo středem města. Všude kolem nich bylo nespočet dalších loďek – stovky maličkých gondol, několik o něco větších se dvěma veslaři a velké lodi, tak velké jako kapitánova karavela, které klouzaly po vodě, jako by je vedla kouzelná ruka.

Všude byli lidé. Na lodích, v oknech a ve dveřích, ale něco bylo Markovi divné.

„Kde jsou ulice?“

„Zrovna teď jsi na té hlavní,“ odpověděl kapitán.

„Tahle řeka je silnice?“

„To není řeka. To je kanál, Canal Grande.“

„Umělý kanál?“

„Celé tohle město je umělé. Říká se, že ho postavili v močále, před více než tisíci lety. Byli to jenom prostí rybáři, co žili na pevnině, dokud nepřišli Mongolové a nezačali plenit a vraždit po celém pobřeží. Rybáři odešli do močálů, postavili si chatrče

na nožkách a už nikdy se nevrátili zpátky. Podívej! Jsou tu pořád!“

Ukazoval na ohromně honosné, pěti nebo šesti poschodové domy vyrůstající z vody po celé délce kanálu.

„Tyhle domy postavili na nejvyš položených hromadách bahna a stavěli pořád výš a výš, přeložili koryto řeky, která se vlévala do laguny, aby se nezanášela. Tím se zvětšila hloubka. A teď se na ně podívej, na rybáře. Nejbohatší rybáři na zemi.“

Marko přikývl.

„Měl jste pravdu,“ řekl. „Jak jste povídal tam na lodi. Tohle se mi zdá. To nemůže být skutečnost. Ale copak tu nejsou vůbec žádné ulice?“

„Většinou jen malé. To, na co se koukáš, je spousta malých ostrůvků propojených mosty. Na každém ostrůvku jsou ulice, stejné jako kdekoli jinde, ale jsou maličké, protože co nejvíc půdy zabrali na stavbu *palazzi*. Domů.“

Marko se znovu pohroužil do svého snění a kapitán mluvil a mluvil.

„Většinou samozřejmě nebydlíme v Leon Bianco. To je na nás trochu moc nóbl. Většinou se ubytováváme v nějakém *albergu* u přístavu. Ale byla to úspěšná výprava a já jsem kapitán, a tak když jsi řekl, že máš namířeno ke Lvovi, povídám si, proč ne? Vždyť si to zasloužíš, povídám si. A chlapům to taky prospěje, když se mi na chvíli dostanou ze spárů, co?“

Takhle pokračoval, dokud gondola nepřistála přímo u vchodu do Leon Bianco a oni nevystoupili na dřevěné přístavní molo a odtud přímo doprostřed zmatku panujícího uvnitř hostince.

Marko téměř okamžitě osaměl. Kapitán potkal ženu, se kterou se zřejmě velice dobře znal, jelikož během několika vteřin zmizeli společně někde v poschodí. Marko ho slyšel, jak přitom ženě vykládá: „A proč ne, povídám si. Vždyť si to zasloužíš.“

Kolem se přehnal děvče s podnosem plným sklenic a velkým džbánem vína zvednutým vysoko nad hlavou. Marko do ní

málem vrazil. Ustoupil dozadu a přepadl přes něčí botu. Dopadl rovnou na záda a chvíli ležel s vyraženým dechem. Hleděl do tváře majiteli boty. Tyčil se nad ním velice vysoký, velice starý muž oblečený celý v černém, s černou kápí, sněhobílými vlasy a tváří hluboce zbrázděnou vráskami. Když se Markovi vrátil dech, muž se sehnul, jednou rukou ho chytil za ruku a zvedl ho. Než se nadál, stál díky starcově neuvěřitelné síle zase na nohou.

Muž potichu promluvil.

„Dávej pozor, jak padáš.“

Byla to zvláštní slova. A jeho italština také měla zvláštní přízvuk. Připomínal Markovi matčin rodný jazyk z hor daleko na východě. Potom muž zmizel a Marko se rozhodl, že k sobě přestane přitahovat pozornost. Našel si stůl na ochozu, vyvýšený nad vším tím shonem, a pevně si držel víno, které zakoupil od obsluhující dívky. Tedy dívky... Vlastně to byla žena dvakrát tak stará co on.

„Radši si dávej bacha,“ řekla mu, když lovil z váčku na krku minci.

Marko se na ni podíval a viděl, že to myslí dobře. Usmála se.

„Neměl bys je každému takhle ukazovat. Pokud o ně nechceš přijít. Schovej si je.“

Marko v duchu zaúpěl. Strčil jí peníze do ruky. První večer ve městě a on se chová jako venkovský buran. Přece není tak hloupý. Nemůže to tu být horší než v Terstu, říkal si.

Pozoroval cvrkot v Leon Bianco. Celé přízemí zabíral veliký otevřený prostor hostince, kde se mocně pilo, jedlo, ale byly tam i stoly, u kterých se vyřizovaly obchodní záležitosti. Dokonce i takhle pozdě večer bylo vidět, jak si nejrůznější sorty lidí předávají z ruky do ruky peníze. A ještě něco ho zaujalo. Domníval se, že ten muž s maskou v gondole zakrývá nějaké znetvoření, ale teď viděl, že skoro každý třetí člověk v hotelu má na tváři nějakou masku. Vzpomněl si, jak mu otec říkal, že v Benátkách řádil mor. Marko se ho ptal, jestli proto odtamtud odjel, ale otec

jen zavrtěl hlavou a změnil téma. Copak mohou všichni ti lidé být poznamenaní morem?

Ne, teď viděl, že si mnozí z nich masky sundávají, aby se napili, najedli, nebo si jen popovídali a drží je za tkanice, kterými se přivazují na obličej. Díval se, jak lidé přicházejí a odcházejí – někteří si masky sundávali, jiní nandávali. Někteří si je nesundali vůbec.

Celé to místo čpělo pochybnými čachry, nekalými kšefty, násilím, sexem a penězi a Marko si říkal, že jestli tohle má být nóbl ubytování, jak asi musí vypadat ten kapitánův podnik u přístavu.

Lidé se trousili do prvního patra a do hotelových pokojů přímo nad kanálem i v zadním traktu a Marko, téměř zhypnotizovaný tím proudem, najednou zjistil, že je unavený.

Víčka mu ztěžkla, hlava mu padla na překřížené ruce a on začal podřimovat.

Probudil se do zvuků křiku a smíchu. Lidé se pošklebovali a chechtali. Marko se z balkonu podíval dolů a uviděl, jak rozparádná skupinka do někoho strká. Zahlédl postavu v jejich středu. Ten člověk byl očividně opilý, motal se v kruhu lidí, divoce, i když zbytečně, kolem sebe mával pěstmi a nesrozumitelně pokřikoval. A pak mu někdo strhnul z hlavy kápi. Marko s údivem poznal starého muže, se kterým se předtím srazil. Jeho klidná síla vůbec nešla dohromady s tím opilým tvorem, který se tu teď potácel uprostřed hostince. Smích stále sílil a potom, když se starci povedlo spíš náhodou než záměrně někomu uštvědit ránu, se změnil v ošklivé posměšky.

Marko se rozhlížel po místnosti. Bylo mu toho starého líto, ale koneckonců to nebyla jeho věc. Nemohl si dovolit do něčeho se zaplést. Na druhé straně místnosti, u výčepu, uviděl, jak někdo ukazuje přímo na něj. Nahýbal se k dívce v černém a něco jí říkal.

Cítil se nesvůj a bylo mu mírně nevolno, jak se vytrhnul ze spánku. Vstal a začal se prodírat kolem ostatních stolů na ocho-

zu. Povyk dole ještě zesílil a slyšel dva mladíky, jak o té taškařici debatují.

„Co to říkal?“

„To samé co předtím. Italsky mluví příšerně, ale pořád vykřikuje něco o upírech. Upíři v Benátkách!“

Dostali z toho záchvat smíchu a Marko ještě rychleji pospíchal k východu. Pozdě. Dívka, která předtím stála u výčepu, mu zastoupila cestu na vrcholu schodiště.

„Kdo jsi?“ zeptala se ho. Byla mladá, ale ne zase tak mladá, všiml si okamžitě Marko, a byla hezky oblečená, černý plášť s kápi jí splýval přes černé hedvábné šaty s dlouhými rukávy. Kápi měla nasazenou na hlavě, ale pod ní bylo vidět, že má černé vlasy zapletené do složitých ornamentů.

„Nikdo,“ odpověděl Marko. „Zrovna odcházím.“

Protlačil se kolem ní a tentokrát mu bylo jedno, že se chová neomaleně. Vyrazil dolů po schodech, ale dívka za ním zavolala: „Znáš Alessandra Foscariho?“

Marko zůstal stát jako přimražený. Otočil se a pomalu stoupal po schodech zpátky k ní.

Hluk pranice zdola byl čím dál hlasitější a teď už se ozýval křik i z ulice.

„Znáš Alessandra Foscariho?“ zopakovala dívka. „Odpověz, rychle. Přece tu nechceme čekat, až dorazí policie. Zatknou každého, kdo se jim znelíbí.“

Podle toho, jak se dívala, tím měla očividně na mysli Marka.

„Ano,“ odpověděl Marko. „Znám Alessandra. Je to můj otec.“